

22 Φεβρουαρίου, 1993

[ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΔΑΝΟΣ,

Αιτητής,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΔΙΑ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ
ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ,

Καθ'ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 43/92)

5 Ο περί Συντάξεως (Τροποποιητικός) Νόμος (Ν.61/90) — Άρθρο 4(ε) —
Καταβολή συνταξιοδοτικών ωφελημάτων σε υπαλλήλους που αφυ-
πηρετούν για να διοριστούν σε οργανισμό — Η περίπτωση του αι-
τητή, που αφυπηρέτησε για να ιδιωτεύσει, δεν εμπίπτει στις πρόνοι-
ες του Νόμου — Διάκριση που γίνεται στο Νόμο είναι εύλογη, ενό-
ψει του σκοπού του νομοθετήματος να ευνοήσει την συγκεκριμένη
τάξη δημοσίων υπαλλήλων, που θα συνεχίσουν τις υπηρεσίες τους
στο δημόσιο τομέα — Δεν παραβιάζεται η αρχή της ισότητας.

10 Ο αιτητής προσέβαλε την απόφαση του Υπουργού Οικονομικών
με την οποία είχε απορριφθεί αίτημά του για καταβολή σε αυτόν
συνταξιοδοτικών ωφελημάτων σύμφωνα με τις πρόνοιες του περί
Συντάξεων (Τροποποιητικού) Νόμου, (Ν. 61/90) για την περίοδο
15 είχε απορριφθεί με το αιτιολογικό ότι η περίπτωση του δεν ενέπει-
πτε στις διατάξεις του πιο πάνω Νόμου, ο οποίος προέβλεπε για
συνταξιοδότηση των υπαλλήλων που αφυπηρετούσαν με σκοπό να
διοριστούν σε οργανισμό και όχι για να ιδιωτεύσουν, όπως έκανε ο
αιτητής.

20 Ο δικηγόρος του αιτητή ισχυρίστηκε πως η διάκριση που γίνε-
ται στο νομοθέτημα ήταν παράλογη και αδικαιολόγητη και παρα-
βίαζε την αρχή της ισότητας.

Το Ανώτατο Δικαστήριο απορρίπτοντας την προσφυγή, αποφάσισε ότι:

Η διάκριση που δημιουργείται με το επίμαχο νομοθέτημα είναι πασιδηλά εύλογη και απότοκη της ειδικής κατηγορίας ατόμων στους οποίους αφορά, των δημοσίων δηλαδή υπαλλήλων που μετά από αίτηση τους επιτρέπεται η πρόωγη αφηρημένη για να διοριστούν σε δημόσιο οργανισμό. Στην ουσία, να συνεχίσουν τις υπηρεσίες τους στο δημόσιο τομέα, από άλλο πόστο από αυτό της δημοσιοϋπαλληλικής ιδιότητας, και μάλιστα αφού κριθεί πως η μετάταξή τους εξυπηρετεί το δημόσιο συμφέρον. Αυτή η τάξη ατόμων που θέλει να ευνοήσει το επίμαχο νομοθέτημα, εύλογα διαφοροποιείται από το δημόσιο υπάλληλο, που παραιτείται οικειοθελώς για να ιδιωτεύσει.

Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα. 15

Προσφυγή.

Προσφυγή εναντίον της απόφασης του Υπουργού Οικονομικών με την οποία απορρίφθηκε αίτημα του αιτητή για την καταβολή συνταξιοδοτικών ωφελημάτων, για την περίοδο που εργάστηκε ως μέλος της αστυνομικής δύναμης Κύπρου. 20

Π. Αγγελίδης, για τον Αιτητή. 25

Ε. Ρωσσίδου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ'ων η αίτηση.

Cur. adv. vult.

ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, Δ.: Ο αιτητής υπηρέτησε στην αστυνομική δύναμη Κύπρου από 10.11.54 μέχρι 16.7.79, ημερομηνία που παραιτήθηκε οικειοθελώς για να ιδιωτεύσει. Είναι δικηγόρος, ασκεί δε το επάγγελμα από το δικό του γραφείο. Μέσω των δικηγόρων του υπέβαλε στις 19.10.91 αίτηση στον Υπουργό Οικονομικών για να του καταβληθούν συνταξιοδοτικά ωφελήματα, σύμφωνα με τις πρόνοιες του περί Συντάξεων (Τροποποιητικού) Νόμου, 61/90, για την περίοδο που εργάστηκε ως μέλος της αστυνομικής δύναμης. Το διάβημά του απορρίφθηκε γιατί η διοίκηση διαπιστώνει πως αυτό δεν εμπίπτει στις διατάξεις του πιο πάνω Νόμου. Ο δικηγόρος του αιτητή συμφωνεί ότι οι σχετικές ρυθμίσεις του Νόμου δεν καλύπτουν το υπό συζήτηση αίτημα, εισηγείται όμως πως αυτές είναι αντίθετες με το άρθρο 28 του Συντάγματός μας, που καθιερώνει την αρχή της ισότητας. 30 35 40

5 Ο σοβαρός αυτός ισχυρισμός αφορά στην τροποποίηση του άρθρου 7(B) του βασικού νόμου, 38/79, όπως αυτό εκτίθεται στο άρθρο 5 του περί Συντάξεων (Τροποποιητικού) Νόμου του 1979, με το άρθρο 4 του Νόμου 61/90. Το άρθρο 7(B) που εισήχθη με το Νόμο 38/79, προτού τροποποιηθεί από τον 61/90, είχε ως εξής:

10 “7B.-(1) Οσάκις υπάλληλος, κατέχων συντάξιμον θέσιν και συμπληρώσας συντάξιμον υπηρεσίαν πέντε ή περισσοτέρων ετών, ήθελεν υποβάλει αίτησιν προς αφυπηρέτησιν λόγω επικειμένου διορισμού του εις οργανισμόν, το Υπουργικόν Συμβούλιον κέκτηται εξουσίαν όπως επιτρέπη την αφυπηρέτησιν του προς το δημόσιον συμφέρον, εν τοιαύτη δε περιπτώσει τα ωφελήματα αφυπηρητήσεως του καταβάλλονται
15 ως εν τοις εδαφίοις (2) και (3) αναφέρεται.”

20 Δεν μας ενδιαφέρουν όλες οι τροποποιήσεις που επέφερε στο άρθρο αυτό το άρθρο 4 του Νόμου 61/90 παρά μόνο οι πρόνοιες της παραγράφου (ε) που δίδουν αναδρομική ισχύ σ’ αυτές του άρθρου 7(B) του βασικού Νόμου, για να επωφελούνται και υπάλληλοι που διορίστηκαν σε οργανισμό είτε πριν είτε μετά την 4.5.79, και δεν έτυχαν οποιασδήποτε σύνταξης σύμφωνα με τις πρόνοιες του βασικού νόμου, περιλαμβανομένων και υπαλλήλων οι οποίοι αφυπηρέτησαν από τον οργανισμό ή απεβίωσαν
25 πριν από την έναρξη της ισχύος του νόμου. Σε αυτό το σημείο επισημαίνω πως ο αιτητής δεν υπέβαλε αίτηση για πρόωγη αφυπηρέτηση με σκοπό να διοριστεί σε οργανισμό, αλλά παραιτήθηκε αυτοβούλως για να ιδιωτεύσει.

30 Ο δικηγόρος του προβάλλει το επιχείρημα πως η διάκριση που γίνεται στο πιο πάνω νομοθέτημα, μεταξύ δημοσίων υπαλλήλων που μετά από αίτηση τους επιτρέπη να αφυπηρετήσουν πρόωγα για να διορισθούν σε οργανισμό, και αυτών που παραιτούνται οικειοθελώς, είναι παράλογη και αδικαιολόγητη. Χρησιμοποιώ αυτούσια τη φρασεολογία στην ουσιαστική παράγραφο της γραπτής τους αγόρευσης.
35

40 “Εις την παρούσα περίπτωση κανένας δεν μπορεί να αντιληφθεί ποία ήταν η λογική του Νομοθέτη όταν έδιδε το δικαίωμα φιλοδωρήματος και/ή συντάξεως σε αυτούς που έκαναν μετάταξη σε δημόσιο οργανισμό, και στερούσε τα ίδια οφελήματα σε αυτούς που διάλεξαν να μεταταχθούν στον ιδιωτικό τομέα.”

Βέβαια ο δικηγόρος του αιτητή και της Δημοκρατίας αναφέ-

ρονται στην επιστήμη του δικαίου και στη νομολογία, όπου συζητείται η αρχή της ισότητας. Εγώ δε θα μακρυγορήσω. Η διάκριση που δημιουργείται με το επίμαχο νομοθέτημα είναι πασιδηλα εύλογη και απότοκη της ειδικής κατηγορίας ατόμων στους οποίους αφορά, των δημοσίων δηλαδή υπαλλήλων που μετά από αίτηση τους επιτρέπεται η πρόωγη αφυπηρέτηση για να διοριστούν σε δημόσιο οργανισμό. Στην ουσία, να συνεχίσουν τις υπηρεσίες τους στο δημόσιο τομέα, από άλλο πόστο από αυτό της δημοσιούπαλληλικής ιδιότητας, και μάλιστα αφού κριθεί πως η μετάταξη τους εξυπηρετεί το δημόσιο συμφέρον. Αυτή η τάξη ατόμων, που θέλει να ευνοήσει το επίμαχο νομοθέτημα, εύλογα διαφοροποιείται από τον δημόσιο υπάλληλο που παραιτείται οικειοθελώς για να ιδιωτευθεί.

Από την πλούσια νομολογία και βιβλιογραφία που επιλαμβάνεται της αρχής της ισότητας επέλεξα το παρακάτω απόσπασμα από το σύγγραμμα του Μιχ. Στασινοπούλου Δίκαιον των Διοικητικών Πράξεων, στο οποίο γίνεται αναφορά και σε αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας της Ελλάδας (σελ.349-350).

“Η γενική αυτή αρχή συμπληρούται διά της ετέρας αρχής, ότι “προς την εν άρθρω 3 του Συντάγματος καθιερουμένην ισότητα των πολιτών έναντι του νόμου δεν αντιστρατεύεται η υπό του νόμου απονομή εκάστω, του δικαίου του προσήκοντος εις τας ειδικάς ικανότητας αυτού ή τας ιδιαιτέρας ή χαρακτηριστικές αυτού ιδιότητας, αίτινες, κατά νόμον φυσικόν, είναι ανόμοιαι και άνισοι”, ούτε επίσης “η υπό του νομοθέτου ελευθέρα εκάστοτε στάθμισις των ιδιαιτέρων ή χαρακτηριστικών ιδιοτήτων εκάστου προσώπου ή κατηγορίας προσώπων και η επιβολή εκάστω των αναλόγων ή αντιστοίχων προς τας ιδιότητας ταύτας υποχρεώσεων”.

Η στροφή της νομολογίας είναι σαφής, πλην όμως ως εξ αυτής της φύσεως της φιλοσοφικής εννοίας της ισότητος, ο απαρτισμός της αντιστοίχου νομικής εννοίας της ισότητος είναι εις άκρον δυσχερής, η έννοια δι’ αυτή απέχει μακράν από του να είναι καθωρισμένη, είναι δε και θα παραμείνη επί μακρόν έτι ρευστή, διαρκούντος του πρώτου σταδίου του χειρισμού και της διαπλάσεως αυτής ως εννοίας νομικής, εις χείρας των δικαστών. Επί του παρόντος παραμένει θέμα εκτιμήσεως του δικαστού, από ποίου σημείου η υπό του νόμου επιβολή διαφόρων εις έκαστον πρόσωπον υποχρεώσεων ή η απονομή διαφόρων εις έκαστον πρόσωπον δικαιωμάτων δέον να θεωρήται ως άνισος. Εκ της κρίσεως δε των δικα-

5 στών θέλει εξαρτηθή, εάν η δια του ορίου και της εννοίας της ισότητος παρεχομένη εις τους πολίτας προστασία θα έχη πρακτικήν εκδήλωσιν επί των κατ' ιδίαν νομικών σχέσεων, ή θα υποσταλή και πάλιν, μετά την πρώτην έκλαμψιν αυτής, εις την κατηγορίαν των θεωρητικών υποδείξεων.”

Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς διαταγή για έξοδα.

10

Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς διαταγή για έξοδα.